

съ лъскави музички. Единъ уволненъ войникъ, съ китка задъ ухото, опитваше една музичка, но нищо не излизаше.

— Тю-ю! Язъкъ! — обади се Савата. — Какъ си забравихъ музичката! . . . Хемъ по-весело щѣхме да пжтуваме, хемъ на панаира щѣхъ да събера повече хора. Язъкъ! Я, бе чичо, дай да опитамъ и азъ! . . .

Той наду музичката, и веднага въ купето гръмна воененъ маршъ. Всички се смълчаха и обърнаха учудени погледи къмъ него.

— Браво, бе юнакъ! Ти си билъ цѣлъ майсторъ! — викна книжарътъ.

— Три години вече свиря, — отвърна Савата.

— А-бе, то отъ инструмента зависи, — обади се продавачътъ на свиркитѣ. — И десетъ години свирѣ, пакъ нищо нѣма да излѣзе, щомъ инструментътъ не струва. А пѣкъ моитѣ хармонички сж първо качество. Сами, дето се вика, свирятъ! . . .

— Вашитѣ билети! — викна кондукторътъ, провѣри ги и отмина. Савата отново наду хармоничката, и сега се разлѣ една бавна народна пѣсенъ. Всички се облегнаха да слушатъ по-добре. Влакътъ фучеше все така край